

Lükő István - Molnár György: Előszó a 6. szám elé.

Felhívó levelünkre a vártnál sajnos kevesebb cikk, illetve tanulmány érkezett. Ennek okait most nem firtatjuk, csupán azt jelezzük, hogy a következő számba kerülnek azok a munkák, amelyek most kimaradtak, illetve az éppen most zajló OTDK – után a kiemelkedő és nyertes pályázatokat szeretnénk közölni.

Ebben a 6. számunkban „vegyesen szerepelnek” a szakképzés és a környezetpedagógiai területéről a cikkek/tanulmányok. Pontosabban a szakképzést is érintő inkább felnőttoktatást, felnőttképzést, foglalkoztatást érintő területről, meg a mérnökképzés és a társadalomtudományok kapcsolatáról szólnak. A másik nagy területet képviselő mostani cikkeink a környezetpedagógia és határterületeiről szólnak, melyet a folyóiratunk alapításakor nyíltan fel is vállaltunk.

Első nagyobb lélegzetű tanulmányunkat két szerző írta. *Vámosi Tamás és Szabad Klaudia*. Egy nagyon fontos területről, a tranzit foglalkozások programjairól szól ez a munka, amit regionális dimenzióban vizsgáltak ugyan, de megállapításaik javaslataik országos hatáskörűek is. A cikk erénye, hogy a jól megválasztott módszerrel elvégzett tényfeltárás eredményei nagyon aprólékosan, szakszerűen kerülnek az olvasó elé. A tartalmi felépítés helyes logikai sorrendje szerint részletesen kifejtik a régió sajátos helyzetét, társadalmi problémáját, az aluliskolázott réteg szociológiai jellemzőit és a felzárkóztatási programok modelljeit. Kétséget kizáróan fontos a téma és sajnos több szempontból is aktuális is. Nem csak a régió jellemzői miatt válik ez fontossá, hanem olyan országos kihatások miatt is, mint pl. a duális képzés „felnőttképzésre való kiterjesztése”, a hatékonyság mérése, vagy a civil szervezetek szerepe és ellehetetlenülése.

Witek Gergely Tanulói csoportok fejlesztésének lehetőségei. A kooperatív csoport előnyei című munkája következik. A kutatás témája egy speciális kutatási terület, mert a mai modern világban kifejezetten nagy fontossága van a csoportban való részvételnek, munkának, a valahová tartozásnak. Másrészt fontos a nevelő- oktató munka során az életben alkalmazandó ismeretek átadása, így a csoportban/ közösségben való részvételt, ennek megfelelő elsajátítása. A kutatási álláspont igyekszik mind a már létező szakirodalom bemutatásával, mind egy rövid felmérés segítségével alátámasztani, bemutatni fontosságát és fejlesztési lehetőségeit ismertetni.

A harmadik írás: *Lükő István* Mérnökképzés, szakképzés és a társadalomtudományok a 21. században címmel került be. Ez az írás bemutatja a technika és a társadalom kapcsolatát, a mérnökség és a mérnöki munka fogalmát és változását. Kitér a technikai fejlődés környezeti hatásaira, a fenntarthatóság kérdéseire. Bemutatja a társadalomtudományi tantárgyak oktatásának nemzetközi helyzetét. Hol, milyen tantárgyat/modult (szociológia, pszichológia, környezet-ergonómia, etika, jogi ismeretek stb.) milyen időkeretekkel tanítanak a mérnököknek? A tanulmány további célja, hogy betekintést nyújtsunk a témával kapcsolatos magyar helyzetről a kutatási eredményeken, pályázatokon keresztül. Ehhez kapcsolódóan részleteket mutat be az MTA Szakmódszertani pályázatáról és a Kitaibel Pál Doktori Iskola Környezet és tantárgy-pedagógiai (szakmódszertani) program tervezetéről.

Polgár András - Pájer József Környezetirányítási rendszer fejlesztési modellje című tanulmányuk egy nagyon dinamikus, korszerű területtel, a környezetirányítási rendszerrel ismertet meg bennünket. Az összefoglalójukban ezt írják: „A kvantitatív empirikus kutatást (2010-2011) a hazai ISO 14001 szabvány szerinti KIR-t alkalmazó vállalatok között (114 db) végeztük kérdőíves módszerrel.

A létrehozott adatbázisban leíró és többváltozós statisztikai vizsgálatokkal meghatároztuk a releváns és a folyamatban szabályozható, az optimalizálásra ezért potenciálisan alkalmas változókat, a változópárok korrelációit és a témakör főbb teljesítmény dimenzióit jelentő változócsoportokat.”

A következő cikket *Állatkertek, vadasparkok, mint környezeti, természeti nevelési szinterek* címmel *Fűzné Kószó Mária és Négyökrű Mária* írták. Egy nagyon fontos, látványos eredményeket is hozó környezeti nevelési szintérnek, a vadasparkoknak a lehetőségeiről írnak.

Vizsgálatuk során a magyar állatkertekhez kiküldött kérdőívek és honlapjaik tartalomelemzésével gyűjtöttek adatokat és információkat. Eredményeik arról tanúskodnak, hogy a magyar állatkertek változatos programokkal támogathatják az alsó tagozatos korosztály tanulási folyamatát és a gyermekek személyiségének pozitív fejlődéséhez is hozzájárulnak.

Változik a helyszín, a korosztály a környezeti nevelés terén abban a munkában, amelynek szerzői: *Szitta Emese –Katona Ildikó – Leskó Gabriella*. Tanulmányuk címe: *A természetkutató szakirányon alkalmazott pedagógiai módszerek*.

Az Eszterházy Károly Főiskola környezettan szakos képzésének egyik szakiránya a természetkutató. A természetkutatók képzése során alkalmazott frontális- és munkáltató módszereket tantárgyanként, didaktikai célok szerinti bontásban mutatják be tanulmányuk

első részében. Majd elemzik a leggyakrabban előforduló módszerek hasznosságát hallgatók körében végzett kérdőíves felmérés alapján. A legnépszerűbb módszereket és a képzés módszertanát tanulmányukban véleményezik/értékelik.

A változatos, egy-egy esetben „periférikus” témákkal foglalkozó írások széles területet ölelnek fel, sok hasznos elvi-elméleti, de még inkább gyakorlati, módszertani, szakpolitikai javaslatokat is tartalmazó részletekkel gazdagítják az adott szakterületet.

Mindezek alapján bátran és jó szívvel ajánljuk olvasóinknak ezt a 6. számunkat, és alapcélunkat szem előtt tartva továbbra is várjuk a fiatal kutatók, oktatók szakképzéshez, környezetpedagógiához kapcsolódó tanulmányaikat, kritikáikat, kutatási eredményeiket a következő 7. lapszámunkhoz.

Sopron, 2015. március 28.

Tisztelettel:

Dr. Molnár György FIKSZH ELNÖK, szerkesztőbizottsági tag

Privát Prof. Dr. habil Lükő István, az EDU Szerkesztőbizottság Elnöke